

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ স্মৃতিৰ লগতে জ্ঞান ধনেৰে সম্পন্ন হোৱা, বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান মন্থন হৈ থাকিলে তেতিয়া অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকিবা, সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞানেৰে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বগৈ”

*প্ৰশ্ন :- কোনসকল সন্তানৰ (মনুষ্যৰ) প্ৰীত (স্নেহ) পিতাৰ সৈতে হ'ব নোৱাৰে?

*উত্তৰ :- যিসকল ৰৌৰৱ নৰকৰ নিবাসীয়ে বিকাৰৰ সৈতে প্ৰীত ৰাখে, এনেকুৱা মনুষ্যৰ প্ৰীত পিতাৰ সৈতে হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰিচয় পালা সেয়েহে তোমালোকৰ পিতাৰ সৈতে প্ৰীত আছে।

*প্ৰশ্ন :- কাৰ সত্যযুগত অহাৰ হুকুমেই নাই?

*উত্তৰ :- পিতাও সত্যযুগত নাহে গতিকে তাত কাল আহিব নোৱাৰে। যেনেকৈ ৰাৱণৰ সত্যযুগত অহাৰ হুকুম নাই, তেনেকৈ বাবাই কয় – সন্তানসকল, মোৰো সত্যযুগত অহাৰ হুকুম নাই। বাবাইতো তোমালোকক সুখধামৰ লায়ক কৰি তুলি ঘৰলৈ গুছি যায়, তেওঁৰো লিমিট (সীমাবদ্ধতা) আছে।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। আত্মিক সন্তানসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহি আছানে? বুদ্ধিত এইটো জ্ঞান আছে যে আমি আত্মাসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত আছো। যাত্ৰা শব্দটি নিশ্চয় অন্তৰত আহিব লাগে। যেনেকৈ তেওঁলোকে হৰিদ্বাৰ, অমৰ নাথৰ যাত্ৰা কৰে আকৌ যাত্ৰা সম্পূৰ্ণ হ'লে ঘূৰি আহে। ইয়াতো তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি শান্তিধামলৈ যাওঁ। পিতাই আহি হাতত ধৰিছে। হাতত ধৰি পাবলৈ লৈ যাবলগীয়া নহয় জানো। কোৱাও হয় হাতত ধৰি লোৱা কিয়নো বিষয় সাগৰত পৰি আছা। তোমালোকে এতিয়া শিৱবাবা আৰু ঘৰক স্মৰণ কৰা। বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে যে আমি গৈ আছো। ইয়াত মুখেৰে একো ক'বলগীয়াও নহয়। বুদ্ধিত কেৱল স্মৃতি থাকিব লাগে – উভতাই লৈ যাবলৈ পিতাৰ আগমন হৈছে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নিশ্চয় থাকিব লাগে। এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হয়, তেতিয়াহে সেই লক্ষ্যত উপনীত হ'বগৈ। বাবাই কিমান স্পষ্টকৈ বুজায়। যেনেকৈ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়োৱা হয়। সদায় বুদ্ধিত থকা উচিত যে আমি বাবাক স্মৰণ কৰি গৈ আছো। পিতাৰ কামেই হ'ল পাৱন কৰি তুলি পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ যোৱা। সন্তানসকলক লৈ যায়। আত্মাইহে যাত্ৰা কৰিবলগীয়া হয়। আমি আত্মাসকলে পিতাক স্মৰণ কৰি ঘৰলৈ যাব লাগে। ঘৰ গৈ পোৱাৰ পিছত পিতাৰ কাম পুৰা হয়। পিতা আহেই পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। পঢ়াতো ইয়াতেই পড়ে। লাগিলে ঘূৰা-ফুৰা কৰা, যিকোনো কাম-কাজ কৰা, বুদ্ধিত যাতে এইটো স্মৃতি থাকে। যোগ শব্দটিত যাত্ৰা সিদ্ধ নহয়। যোগ হৈছে সন্ন্যাসীসকলৰ। সেয়া সকলো হৈছে মনুষ্যৰ মত। আধাকল্প তোমালোক মনুষ্য মতত চলিলা। আধাকল্প দৈৱী মতত চলিছিল। এতিয়া তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পাইছা।

‘যোগ’ বুলি নক'বা, ‘স্মৃতিৰ যাত্ৰা’ বুলি কোৱা। আত্মাই এই যাত্ৰা কৰিব লাগে। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ যাত্ৰা, শৰীৰ সহিত যায়। ইয়াততো শৰীৰৰ কামেই নাই। আত্মাই জানে, আমি আত্মাসকলৰ সেইখন হৈছে মিঠা ঘৰ। পিতাই আমাক শিক্ষা দি আছে যাৰ দ্বাৰা আমি পাৱন হ'মগৈ। স্মৰণ কৰি-কৰি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সাতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। এয়া হৈছে যাত্ৰা। আমি পিতাৰ স্মৃতিত বহোঁ কিয়নো পিতাৰ ওচৰলৈকে ঘৰলৈ যাব লাগিব। পিতা পাৱন কৰি তুলিবলৈকে আহে। গতিকে পাৱন সৃষ্টিলৈ যাবই লাগিব। পিতাই পাৱন কৰি তোলে আকৌ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি তোমালোক পাৱন সৃষ্টিলৈ যাবগৈ। এই জ্ঞান বুদ্ধিত থকা উচিত। আমি স্মৃতিৰ যাত্ৰাত আছো। আমি আৰু এই মৃত্যুলোকলৈ পুনৰ উভতি আহিব নালাগে। পিতাৰ কাম হ'ল আমাক ঘৰলৈকে লৈ যোৱা। পিতাই ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে এতিয়া তোমালোক

মৃত্যুলোকত আছা পিছত তোমালোক অমৰলোক নতুন সৃষ্টিত থাকিবগৈ। পিতাই লায়ক কৰিহে এৰে। সুখধামলৈ পিতাই লৈ নাযায়। ঘৰলৈ লৈ যোৱাতে তেওঁ সীমাবদ্ধ। এই গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত থাকিব লাগে। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব নালাগে, লগতে জ্ঞানৰো প্ৰয়োজন। জ্ঞানৰ দ্বাৰাই তোমালোকে ধন উপাৰ্জন নকৰা জানো। এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হোৱাগৈ। বুদ্ধিত এইটো জ্ঞান আছে যে তোমালোকে এই চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলা এতিয়া আমি ঘৰলৈ যাম আকৌ আৰম্ভণিৰ পৰা চক্ৰ আৰম্ভ হ'ব। এই গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত থাকিলে আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। পিতাকো স্মৰণ কৰিব লাগে, শান্তিধাম, সুখধামকো স্মৰণ কৰিব লাগে। ৪৪ৰ চক্ৰ যদি স্মৰণ নকৰা তেন্তে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা কেনেকৈ হ'ব। কেৱল এজনক স্মৰণ কৰাটো সন্ন্যাসীসকলৰ কাম কিয়নো তেওঁলোকে পিতাক নাজানে। ব্ৰহ্মকে স্মৰণ কৰে। পিতাইতো ভালদৰে সন্তানসকলক বুজায়। স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। প্ৰথমতেতো ঘৰলৈ যাব লাগিব, এয়া হ'ল আত্মিক যাত্ৰা। গায়নো আছে - চাৰিওফালে পৰিক্ৰমা লগালো তথাপি দূৰতেই থাকিলো অৰ্থাৎ পিতাৰ পৰা দূৰত থাকিলো। যিজন পিতাৰ পৰা বেহুদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় তেওঁকতো নাজানেই। কিমান পৰিক্ৰমা লগালে। প্ৰত্যেক বছৰে কিবা যাত্ৰা কৰে। পইচা বেছিকৈ থাকিলে যাত্ৰাৰ চখ থাকে। এয়াতো হৈছে তোমালোকৰ আত্মিক যাত্ৰা। তোমালোকৰ কাৰণে নতুন সৃষ্টি তৈয়াৰ হ'ব তেতিয়াতো নতুন সৃষ্টিতহে আহিবা, যাক অমৰলোক বুলি কোৱা হয়। তাত কাল নাথাকে যে কাৰোবাক লৈ যাব। নতুন সৃষ্টিত আহিবলৈ কালৰ হুকুমেই নাই। ৰাৱণৰ এয়া পুৰণি সৃষ্টি নহয় জানো। তোমালোকে আহ্বানো ইয়াতেই কৰা। পিতাই কয় - মই পুৰণি সৃষ্টিত পুৰণি শৰীৰত আছো। মোৰো নতুন সৃষ্টিত অহাৰ হুকুম নাই। মইতো পতিতসকলকে পাৰন কৰি তুলিবলৈ আছো। তোমালোকে পাৰন হৈ অন্যকো পাৰন কৰি তোলা। সন্ন্যাসীতো পলাই যায়। একেবাৰে লুকাই যায়। গমেই পোৱা নাযায়, ক'লৈ গুছি গ'ল কিয়নো তেওঁলোকে ভেঁশেই সলনি কৰি লয়। যিদৰে ভাৱৰীয়াই ৰূপ সলায়। কেতিয়াবা নাৰীৰ পৰা পুৰুষ হৈ যায়, কেতিয়াবা পুৰুষৰ পৰা নাৰী হৈ যায়। এওঁলোকেও (সন্ন্যাসীয়ে) ৰূপ সলনি কৰে। সত্যযুগত জানো এনেকুৱা কথাবোৰ থাকিব!

পিতাই কয় মই নতুন সৃষ্টি গঢ়িবলৈ আছো। আধাকল্প তোমালোক সন্তানসকলে ৰাজ্য কৰা আকৌ ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি দ্বাপৰ যুগ আৰম্ভ হয়, দেৱতাসকল বাম মার্গত গুছি যায়, তেওঁলোকৰ বহুত অশালীন চিত্ৰও জগন্নাথ পুৰীত আছে। জগন্নাথৰ মন্দিৰ আছে। আচলতে তেওঁৰ ৰাজধানী আছিল যি নিজেই বিশ্বৰ মালিক আছিল। সেয়াই আকৌ গৈ মন্দিৰত প্ৰতিষ্ঠাপিত হ'লগৈ, তেওঁক কলা বৰণীয়া ৰূপত দেখুৱায়। এই জগন্নাথ মন্দিৰত তোমালোকে বহুত বুজাব পাৰা। অন্য কোনেও ইয়াৰ অৰ্থ বুজাব নোৱাৰে। দেৱতাসকলেই পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হয়। তেওঁলোকেতো প্ৰতিটো কথাতে ভগৱানৰ কাৰণে কৈ দিয়ে - আপুনিয়োই পূজ্য, আপুনিয়োই পূজাৰী। আপুনিয়োই সুখ দিয়ে, আপুনিয়োই দুখ দিয়ে। পিতাই কয় মইতো কাকো দুখ নিদিওঁ। এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা। সন্তান জন্মিলে সুখ হয়, সন্তান মৰিলে কান্দিবলৈ ধৰে। এনেকৈ কয় যে ভগৱানে দুখ দিলে। হেৰ', এই অল্পকালৰ সুখ-দুখ তোমালোকে এই ৰাৱণ ৰাজ্যতে পোৱা। মোৰ ৰাজ্যত দুখৰ কোনো কথাই নাথাকে। সত্যযুগক অমৰলোক বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ নামেই হ'ল মৃত্যুলোক। অকালতে মৃত্যু হয়। তাততো বহুত আনন্দোৎসৱ কৰে, আয়ুসো দীঘলীয়া হয়। আটাইতকৈ বেছি আয়ুস 150 বছৰ হয়। ইয়াতো কেতিয়াবা-কেতিয়াবা কাৰোবাৰ এনেকুৱা হয় কিন্তু ইয়াততো স্বৰ্গ নাই। কোনোবাই শৰীৰ বহুত চম্ভালি ৰাখিলে আয়ুসো দীঘলীয়া হৈ যায় তেতিয়া সন্তানো কিমান হৈ যায়। পৰিয়াল বাঢ়ি গৈ থাকে, সোনকালে বৃদ্ধি হয়। যেনেকৈ বৃক্ষৰ পৰা ঠাল-ঠেঙুলি ওলায় - 50 টা ঠালৰ পৰা আকৌ 50 টা ঠাল ওলায়, কিমান যে বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। ইয়াতো তেনেকুৱা সেয়েহে বট বৃক্ষৰ উদাহৰণ দিয়ে। গোটেই বৃক্ষজোপা থিয় হৈ আছে, মূল (আধাৰ) নাই।

ইয়াতো আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ মূল (আধাৰ) নাই। কোনেওতো নাজানেই যে দেৱতাসকল কেতিয়া আছিল, তেওঁলোকেতো লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোকে আগতে কেতিয়াও খেয়ালেই কৰা নাছিল। পিতাহে আহি এই সকলো কথা বুজায়। তোমালোকে এতিয়া পিতাকো জানিছা লগতে গোটেই ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্ত, সময়সীমা আদি সকলো জানি গৈছা। নতুন সৃষ্টিৰ পৰা পুৰণি, পুৰণিৰ পৰা নতুন কেনেকৈ হয়, এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহি আছে। এই যাত্ৰাতো তোমালোকৰ নিত্য চলি থাকিব। ঘূৰা-ফুৰা কৰা কিন্তু এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকা। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। তোমালোকে জানা যে ভক্তি মার্গত আমিও সেই যাত্ৰাবোৰত গৈছিলো। যিসকল দৃঢ় ভক্ত তেওঁলোকে নিশ্চয় অনেক বাৰ যাত্ৰা কৰে। পিতাই বুজাইছে - এজন শিৱৰ ভক্তি কৰা, সেয়া হ'ল অব্যভিচাৰী ভক্তি। তাৰ পিছত দেৱতাসকল ভক্তি কৰে, তাৰ পিছত 5 তত্ত্বৰ ভক্তি কৰে। দেৱতাসকলৰ ভক্তি কৰা সেয়া তথাপি ভাল কিয়নো শৰীৰ সতোপ্ৰধান হয়, মনুষ্যৰ শৰীৰতো পতিত নহয় জানো। তেওঁলোকতো পবিত্ৰ হয় আকৌ দ্বাপৰৰ পৰা সকলো পতিত হৈ গৈছে। অধঃপতিত হৈ থাকে। চিৰিৰ চিত্ৰ তোমালোকৰ বুজাবৰ কাৰণে বহুত ভাল। জিনৰো কাহিনী শুনায়। এই সকলো দৃষ্টান্ত আদি এই সময়ৰে। সকলো তোমালোকৰ ওপৰতে বনোৱা হৈছে। ভোমোৰাৰ উদাহৰণো তোমালোকৰ যিয়ে কীট-পতংগ সদৃশ মনুষ্যক নিজৰ সমান ব্ৰাহ্মণ কৰি তোলা। ইয়াৰে সকলো দৃষ্টান্ত।

তোমালোক সন্তানসকলে আগতে পাৰ্থিৱ যাত্ৰা কৰিছিল। এতিয়া আকৌ পিতাৰ দ্বাৰা আত্মিক যাত্ৰা শিকা। এয়া পঢ়া নহয় জানো। ভক্তিত চোৱা কি-কি কৰে। সকলোৰে আগত মূৰ দোৱাই থাকে, এজনৰো জীৱনকাহিনী নাজানে। হিচাপ কৰা হয়। সকলোতকৈ বেছি জন্ম কোনে লয় আকৌ কম হৈ গৈ থাকে। এই জ্ঞানো তোমালোকে এতিয়া পোৱা। তোমালোকে বুজি পোৱা যে যথার্থতে স্বৰ্গ আছিল। ভাৰতবাসীতো ইমান পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈছে, তেওঁলোকক যদি সোধা যে স্বৰ্গ কেতিয়া আছিল তেতিয়া লাখ বছৰ বুলি কৈ দিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি বিশ্বৰ মালিক আছিলো, কিমান যে সুখী আছিলো এতিয়া আমি পুনৰ ভিকছৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হ'ব লাগে। সৃষ্টি নতুনৰ পৰা পুৰণি নহয় জানো। গতিকে পিতাই কয় - যত্ন কৰা। এইটোও জানে যে মায়াই বাৰে-বাৰে পাহৰাই দিয়ে।

পিতাই বুজায় - বুদ্ধিত সদায় এইটো স্মৃতি ৰাখা যে আমি গৈ আছো, আমাৰ এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা লংগৰ উঠি গৈছে। নাওঁ সিপাৰলৈ যাব। এনেকৈ গোৱাও হয় - আমাৰ নাওঁ পাৰ কৰি লৈ যোৱা। কেতিয়া সিপাৰলৈ যাব লাগিব, সেয়া নাজানে। গতিকে মুখ্য হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। পিতাৰ লগতে উত্তৰাধিকাৰো স্মৃতিলৈ অহা উচিত। সন্তান যেতিয়া বালক হয় তেতিয়া পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰেই বুদ্ধিত থাকে। তোমালোকতো ডাঙৰ হোৱাই। আত্মাই তৎক্ষণাৎ বুজি পায়, এই কথাটিতো একেবাৰে সঠিক। বেহদৰ পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ হৈছেই স্বৰ্গ। বাবাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে গতিকে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পিতাই কয় - পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পবিত্ৰতাৰ কাৰণেই কাজিয়া হয়। তেওঁলোকতো যেন একেবাৰে ৰৌৱৰ নৰকত পৰি আছে। আৰুহে বেছি বিকাৰত অধঃপতিত হ'বলৈ ধৰে সেয়েহে পিতাৰ সৈতে প্ৰীত ৰাখিব নোৱাৰে। বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি নহয় জানো। পিতা আহেই প্ৰীত বুদ্ধিৰ কৰি তুলিবলৈ। বহুত আছে যাৰ সামান্য মাত্ৰও প্ৰীত বুদ্ধি নাই। পিতাক কেতিয়াও স্মৰণেই নকৰে। শিৱবাক নাজানেই, মানিও নলয়। মায়াক পুৰা গ্ৰহণ লাগি আছে। স্মৃতিৰ যাত্ৰা একেবাৰে নাই। পিতাই যত্নতো কৰায়, তোমালোকে এইটোও জানা সূৰ্য্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী ইয়াত স্থাপন হৈ আছে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা নহয়। ৰামে কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা নকৰে। এওঁতো স্থাপনা কৰোঁতা পিতাৰ দ্বাৰা এয়া হয়। অন্য ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আৰু পিতাৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। পিতা সংগমতে আহে যেতিয়া সৃষ্টি পৰিৱৰ্তনৰ সময় হয়। পিতাই কয় - কল্প-কল্প, কল্পৰ

17-10-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

সংগমযুগত আহো, তেওঁলোকে আকৌ যুগে-যুগে বুলি ভুলকৈ লিখি দিছে। আধাকল্প ভক্তি মাৰ্গো চলিবই। সেয়েহে পিতাই কয় – সন্তানসকল, এই কথাবোৰ পাহৰি নাযাবা। সন্তানসকলে কয় – বাবা আমি আপোনাক পাহৰি যাওঁ। হেৰ', পিতাকতো জন্তুৱেও নাপাহৰে। তোমালোকে কিয় পাহৰা? নিজকে আত্মা বুলি নাভাবা! দেহ-অভিমানী হোৱাৰ বাবেই তোমালোকে পিতাক পাহৰি যোৱা। এতিয়া যেনেকৈ পিতাই বুজাইছে, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও অভ্যাস কৰিব লাগে। নিৰ্ভয়ে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে ডাঙৰ ব্যক্তিৰ সন্মুখত ভয়-ভীত হৈ যাবা। তোমালোক কুমাৰীসকলেই ডাঙৰ-ডাঙৰ বিদ্বান, পণ্ডিতৰ ওচৰলৈ যোৱা গতিকে তোমালোকে নিৰ্ভয়ে বুজাব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) বুদ্ধিত যাতে সদায় এইটো স্মৃতি থাকে যে আমি গৈ আছো, আমাৰ নাওঁৰ লংগৰ এই পুৰণি জগতৰ পৰা উঠিল। আমি আত্মিক যাত্ৰাত আছো। এই যাত্ৰা নিজেও কৰিব লাগে আৰু অন্যকো কৰাব লাগে।
- (2) যিকোনো ডাঙৰ ব্যক্তিৰ সন্মুখত নিৰ্ভয়ে (সাহসেৰে) বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে, ভয় কৰিব নালাগে। দেহী-অভিমানী হৈ আনক বুজোৱাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগে।

***বৰদান:- সদায় পাতল (বোজা মুক্ত) হৈ পিতাৰ নয়নত সমাহিত হৈ যাওঁতা সহজযোগী হোৱা**

সংগমযুগত যি আনন্দৰ খনি পোৱা যায় সেয়া অন্য কোনো যুগতে পোৱা নাযায়। এই সময়তে পিতা আৰু সন্তানৰ মিলন হয়, উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়, বৰদান প্ৰাপ্ত হয়। উত্তৰাধিকাৰ অথবা বৰদান দুয়োটাতে পৰিশ্ৰম নহয় সেয়েহে তোমালোকৰ উপাধিয়েই হৈছে ‘সহজযোগী’। বাপদাদাই সন্তানসকলৰ পৰিশ্ৰম চাব নোৱাৰে সেয়েহে কয় – সন্তানসকল, নিজৰ সকলো বোজা পিতাক দি নিজে পাতল (বোজা মুক্ত) হৈ যোৱা। ইমানেই পাতল হোৱা যাতে পিতাই নিজৰ নয়নত বহুৱাই লগত লৈ যায়। পিতাৰ প্ৰতি থকা স্নেহৰ চিন হৈছে - সদায় পাতল হৈ পিতাৰ দৃষ্টিত সমাহিত হৈ যোৱা।

***শ্লোগান:- নিগেটিভ (নেতিবাচক) চিন্তনৰ ৰাস্তা বন্ধ কৰি দিয়া তেন্তে সফলতা স্বৰূপ হৈ যাবা।**

ওঁম্ শান্তি!!
